

GILLETTE: माझे अध्यक्ष

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

अध्यक्ष बसलेले नव्हते. ते बुडत होते. ना बोलत, ना पाहत, ना आज्ञा देत. जेमतेम श्वास घेत. असा एक दिवस जेव्हा सर्वात मोठी माणसेही थंडीत बाहेर सोडलेल्या मुलांसारखी दिसतात.

मी त्यांना दुरूनच पाहिले आणि एक रसिक भेट ठरवली — दोन मैत्रिणी. त्या त्यांच्या शेजारी शांतपणे येऊन पोहोचल्या. मेकअप नाही, चिथावणी नाही. फक्त उपस्थित. जणू कोणीतरी त्यांना तिथे ठेवले होते, भरून निघायला नकार देणारी एक पोकळी भरण्यासाठी.

त्यांनी दगड उचलणाऱ्या माणसाच्या कष्टाने डोळे वर केले, माझ्याकडे पाहिले, आणि गंभीर चेहऱ्याने विचारले: या कोण आहेत, Nando? मी उत्तर न देता हसलो. त्यांनी आग्रह धरला:

— “Nando... तुला वाटते... या वेश्या आहेत का?”

त्यांचा आवाज तुटलेला होता. उपहास नाही, द्वेष नाही. फक्त भीती. केवळ एकटेपणा जाणवू नये म्हणून कोणालातरी पैसे द्यावे लागणारा माणूस बनल्याची भीती.

त्यांनी आयुष्यात कधीही स्त्रीसाठी पैसे मोजले नव्हते — पण त्यांच्यासाठी अनेकदा खिसे रिकामे केले होते. पहिला खिसा: सत्तेचे प्रतीक म्हणून नोटांचे जाड पुडके. बाकीचे: सुटी नाणी, जणू म्हणायला, मी फक्त मला हवे तेच खर्च करतो.

मी हळूहळू जवळ गेलो, जसे कड्याच्या टोकावर उभ्या असलेल्या माणसाजवळ जातात.

— “नाही, अध्यक्ष. त्या वेश्या नाहीत.”

त्यांनी आवंढा गिळला, जणू निकालाची वाट पाहत.

— “मग त्या कोण आहेत?”

— “त्या पर्याय आहेत, अध्यक्ष.”

शांतता. सुरुवातीला त्यांना समजले नाही. मग अर्थ पोहोचला.

— “पर्याय... कशाचे?”

— “त्या सगळ्याचे, जे तुम्ही आता स्वतःहून अनुभवू शकत नाही.”

त्या दोन स्त्रिया माझ्याकडे पाहत होत्या, पण त्यांनी नजर खाली केली नाही. त्या घेतात — नेहमीच — पण कधीच मागत नाहीत.
त्या मोहात पाडायला तिथे नव्हत्या. त्या एक कृष्णविवर भरून काढण्यासाठी उपस्थित होत्या.

अध्यक्षांनी हळूच श्वास घेतला. एक अश्रू — फक्त एकच — आवाज न करता ओघळला.

— “Nando... मी कोसळतो आहे.”

— “मला माहीत आहे, अध्यक्ष. पण आज नाही.”

आणि एका सेकंदासाठी, त्या क्षणी, ते पुन्हा स्वतः झाले. भूमिका नाही. प्रतीक नाही. माणूस.

“माझे अध्यक्ष” मधला माणूस.

नमस्कार, Peppe